

CHCETE
POMOCI?

Start do života je pro mladé lidi po odchodu z dětského domova bez podpory rodiny těžkou životní zkouškou a bez pomoci zvenčí těžko zvládnutelnou. Organizace DEJME DĚTEM ŠANCI, o. s., jim poskytuje komplexní pomoc, a to zejména při jejich osamostatňování. Nabízí čtyři různé projekty, mezi nimiž si každý může najít ten, který je pro něj přijatelný. Více o projektech a další příběhy dětí najdete na webu organizace: www.dejmedetemsanci.cz

Veronika je chytrá a statečná dívka, která dospěla příliš brzy.

Veronika se do dětského domova dostala, když jí bylo 12 let. **Utekla z domova, protože její matka pila.** Dnes je jí sedmnáct a ráda by vám vyprávěla svůj příběh.

■ Přípravila: Kateřina Šmídová

■ Foto: archiv

Do děčáku jsem chtěla SAMA

„Za pár dní jsou tady Vánoce, svátky pohody a klidu, které nás často motivují k pomoci druhým. Děti z dětských domovů mnohdy nemají možnost trávit Vánoce v kruhu rodinném a jednorázová podpora v podobě dárku jim moc nepomůže. Potřebují pomoci průběžně, aby se jednou mohli úspěšně zapojit do samostatného života. Přeji všem čtenářům i dětem veselé Vánoce. Dejme dětem v roce 2013 co nejvíce šancí na lepší život!“

Michaela Chovancová, zakladatelka organizace

Mamka, brácha a já jsme se odstěhovali z většího města od nevlastního táty, který nás bil, do malé vesnice na východě Čech, kde jsme měli přátele a známé. Bydleli jsme s nimi v jednom paneláku. Jenomže máma to sama bez táty nezvládala a začala pít. Přestala chodit do práce a nestarala se o nás ani o domácnost.

Pak staršího bratra odvedli do dětského domova. Protože jsme měli často hlad, kradl. Dřív to viděl u nevlastního táty, takže mu to připadalo normální. Nechodil do školy a často ani domů. Dělal si, co chtěl, průšvihy se mu nashromáždily. Když odešel do děčáku, byla máma na dně.

Jednou jsem přijela ze školy domů a máma tam nebyla. Na stole ležel lístek se vzkazem, že je v práci a vrátí se večer. To mě velmi překvapilo. Nevěřila jsem tomu, ale opravdu začala pracovat, aby dostala zpátky syna. Když šla do práce, většinou se dokázala ovládnout a nepít. Snažila se, ale stejně neměla šanci. Pořád byla nemočená v alkoholu, večer co večer.

Mezitím byla matka žádat na obecním úřadě o lepší bydlení, jinak jí totiž hrozilo, že jí seberou i mě, a to by už nezvládla. Nakonec nám nabídli byt ve vedlejším městě, taky v paneláku, ale byla tam voda i elektřina, což jsme předtím neměli.

Mamka byla konečně zase jednou šťastná. Asi půl roku to fungovalo docela dobře. Ale mamka nepřestala pít. Nějaký čas chodila do práce, ale pak to zase vzdala. Neměli jsme na elektřinu, na plyn ani na vodu. Chodila si kupovat alkohol na dluh do jednoho krámku hned vedle paneláku, a přitom jsme neměli ani na jídlo. Útěchu jsem hledala u kamarádky a naštěstí jsem nebyla moc doma. Matka pila a bylo jí to jedno. Jednou se sbalila, odešla ke známým a zůstala tam čtrnáct dní. Zůstala jsem doma sama, bez jídla a nechodila jsem do školy, flákala se po večerech venku, a to je jasné, že si lidé v paneláku všimnou, hlavně takzvané panelákové drbny.

Když se máma vrátila domů, byla strašlivě opilá, nadávala mi a řekla, ať si sbalím věci a vypadnu, když si pořád na něco stěžuju. Moc mě to mrzelo, jenomže jsem z ní měla velký strach, tak jsme udělala, co řekla. Odešla jsem. A jestli jsem měla kam? Ano. Chtěla jsem vyhledat kamaráda Patrika, ale dřív než jeho potkala jsem spolužačku, která mi nabídla, že u ní můžu zůstat. Mamka mi pořád volala, ale já jsem jí to schválně nezvedala. Bylo mi dvanáct let a už jsem měla v hlavě srovnání, co udělám. Rozhodně jsem se nechtěla vrátit domů. Po jedenácti dnech jsem utekla s Patrikem, který mě v tom nechtěl nechat, do jed-

né chaty v lese. A tam nás po sedmi dnech našla policie. Sociální pracovníci jsem řekla, že nezvládám naši situaci doma. Ale to už ona věděla od lidí z paneláku.

A tak se stalo, že mě do týdne odvezli do diagnostického ústavu, kde jsem strávila tři a půl měsíce, aby zjistili, kam můžu jít, jestli do výchovného ústavu nebo do dětského domova. Matka toho strašně litovala, ale já jsem to tak sama chtěla. Nakonec mi řekli, že odcházím do dětského domova nedaleko bydliště mé matky. Měla jsem smíšené pocity. V diagnostáku jsem si zvykla, ale věděla jsem, že takhle budu kousek od ní, ale zároveň nebudu muset být tak blízko naší rodinné situaci, nebudu bezdůvodně bita, nebudu mít starosti s tím, jestli mám peníze na cestu do školy, jestli mám co jíst a jestli bude máma doma a hlavně strážlivá.

V dětském domově, kde teď bydlím, jsem prošla mnohými změnami a převraty. Teď jsem spokojenější a mám v sobě klid, i když mě občas přepadá smutek a je mi to líto, jak to s naší rodinou dopadlo. S mámou si teď často voláme a oproti dřívějšímu spolu máme velmi dobrý vztah. Pokud to jde, jezdím za ní každou sobotu. Přece jen už mi táhne na sedmnáctý rok a více než kdy dřív cítím, jak moc někoho blízkého potřebuji. Do dětského domova jsem nastoupila 11. listopadu 2008. Jsem tady šťastná a chtěla bych za to poděkovat všem vychovatelkám a vychovatelům. Za to, co pro mě dělají a že mají pochopení pro to, co jsme si já i ostatní děti prožily. I když mám své dny a dokážu zlobit, zvládají to se mnou a mají mě rádi takovou, jaká jsem. Našla jsem si tu i moc dobré kamarády a super kroužky, na kterých se zasměji, a vše je v pohodě. ■

Z důvodu ochrany osobních údajů nelze zveřejňovat celá jména dětí, dětských domovů ani odkud děti pocházejí. Místopisné údaje a jména rodinných příslušníků v příbězích jsou pozmeněna.